

Museumbunker:

Verlengde Bosweg 1
NOORDWIJK
(Fietspad richting
Zandvoort,)

Openingstijden museum
2019: Zondagen van 1 mei
t/m 31 augustus van 10 tot
17 uur. En op Open Monu-
mentendag.

Entreprijzen:

volwassenen: € 7,50 kind
t/m 12 jaar: € 5,-
Deze prijzen zijn
Inclusief Rondleiding, mits
vooraf gereserveerd via
info@atlantikwall.nl
Alleen bezoek S414
Museum: Volwassenen
€ 5,- kind t/m 12 jaar € 3,-

Voor rondleidingen van
groepen (>10 pers) buiten
reguliere openingstijden
gaarne overleg via
tel. 071-36 157 85

In dit nummer :

Mededelingen

Handley Page Halifax

Wiederstandsnest 62

Vrijwilligers uitje

Interview

Beste vrijwilligers, donateurs & relaties,

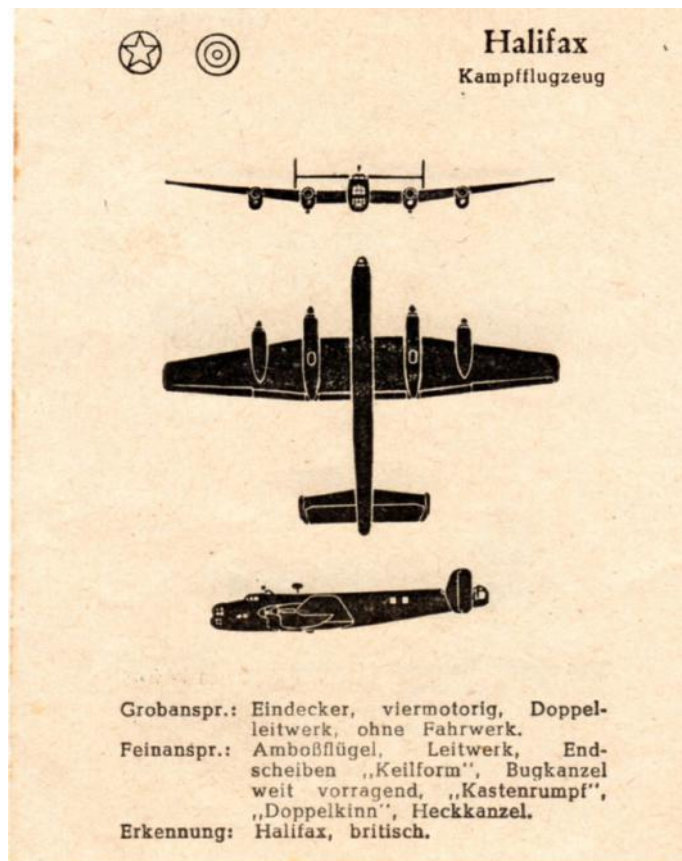
Mededelingen

Het zomerseizoen is weer begonnen en afgelopen zaterdag 25 mei vond de jaarlijkse bunkerdag weer plaats. Veel mensen maakten van deze gelegenheid gebruik het Atlantikwall Museum en het opengestelde gangenstelsel te bezoeken. Gidsen en suppoosten waren op strategische punten neergezet om alles zo goed mogelijk te laten verlopen. In totaal bezochten 1.146 mensen het museum.

Aan het einde van het seizoen zal bij de kaasspecialist Peter Den Elzen, St. Jeroensweg 2A, 2201 NW Noordwijk, de beroemde Bunkerkaas weer beschikbaar zijn. Op dit moment liggen de verschillende soorten kaas te rijpen in Geschutsruimte nummer 3, de bunker waar Peter al weer jaren geleden voor het eerst zijn kazen ter rijping had neergelegd.

6 juni 1944, Het Nationale Dagblad van dinsdag 6 juni 1944 opende met de kop: Invasie thans begonnen? Ja, de landingen van het geallieerde invasielegers op de stranden van Normandië waren begonnen. Dit was het begin van de bevrijding van Europa. De Atlantikwall was binnen een dag waardeveloos geworden. De westelijke geallieerden van oost en west hadden nog bijna een jaar nodig om Europa definitief van het Nazisme te bevrijden.

De lotgevallen van een Handley Page Halifax (Jan Heus)

In het kader van de 5 mei route, die gedurende de hele zomer is te wandelen en te fietsen, hierbij aanvullende informatie omtrent het neerhalen van een Handley Page Halifax bommenwerper op 2 oktober 1942.

In avond van de 2^e oktober 1942 werd door de bezetting van de commando bunker Noordwijk een grote groep van 200 vliegtuigen vliegend in oostelijke richting waargenomen. In het rapport van de Marine Artillerie Abteilung 201, werd het volgende geschreven:

Standort Noordwijk und Zandvoort:

Werden starke feindliche Einflüge von Richtung 9 nach 3 in 4 – 5000 m Höhe festgestellt. Stürzt in Richtung 3 in 7 – 8 km Entfernung ein Flugzeug brennend ab.

Dit was een Handley Page Halifax bommenwerper, die op weg was met de andere vliegtuigen richting de stad Krefeld om daar hun bommen te laten vallen. Het zou zijn laatste vlucht worden. Deze kist had zijn basis in Yorkshire en kwam van het 405 Squadron R.C.A.F. . Het vertrok om 18.26 uur op die 2de oktober 1942.

Aan boord van dit vliegtuig waren zeven bemanningsleden: E. Murphy USA geboren 23-5-1916 (captain), Sgt. G.H. Shannon Australië 27 jaar (navigator) Sgt. M. Ben-Hertz Canada (Bombardier), Sgt. S. Messham, Schotland 23 jaar (Air Gunner),

Sgt. C.J. Neubert USA 22 jaar (Airgunner), Sgt. L.H. Williams Canada 24 jaar (Airgunner) and Sgt. D.G. Hackett Canada leeftijd 20 jaar (Engineer).

Uit het Proces-Verbaal opgemaakt door de Luchtbeschermingsdienst Noordwijkerhout, blijkt dat om 23.05 uur, dus vier en half uur later, een telefonisch bericht was binnengekomen bij de Burgemeester, waar J.A.M. Pijnenburg, plaatsvervangend hoofd van de Luchtbescherming, zich op dat moment bevond, dat er een vliegtuig was neergestort op een woning en dat die woning in de brand stond. Het betrof de woning en boerderij van de familie H.J. Hogervorst aan de Buurweg 20 (thans Westeinde red.). Uit het Proces-Verbaal blijkt verder dat de brandspuit ten spoedigste werd gedirigeerd naar de Buurweg en was de mededeling binnengekomen dat er ook gewonden waren.

Veldwachter J.J. Kroon bevestigde de berichten dat het vliegtuig op de woning was neergestort.

Om 23.10 uur werd Luchtalarm gegeven. Dokter H.J. Postel begaf zich per fiets naar de Crash-site.

Om 23.30 uur kwam de Opperbrandmeester terug om meer slangen te halen en hij deelde mede dat de woning geheel was vernield en hevig brandde. Ook deelde hij mede dat er Duitse militairen aanwezig waren en met een voorlopig onderzoek waren begonnen.

Uit dit onderzoek bleek dat het vliegtuig uit westelijke richting was gekomen en op de achtergevel en het dak was gestort en de boerenbehuizing "Vrede-Best" diagonaal in twee delen had doorkliefd, waarbij de uitstromende benzine de boerderij in vlammen had gezet.

De echtgenote van H.J. Hogervorst, mevrouw A.A. Heemskerk, geboren op 5 januari 1883 te Noordwijk, was uit de brandende puinhopen gehaald en zwaar gewond naar de Krankenstube "Huize Remotus" aan de Buurweg gebracht en werd behandeld door een Duitse militaire arts.

De zoon van het echtpaar Hogervorst W.C. Hogervorst, geboren 6 juli 1926 te Voorhout, is met brandwonden overdekt vervoerd door de ziekenauto van de fa. L. Meeuwenoord en overgebracht naar het St. Elisabethgasthuis in Leiden. Een dochter C.T. Hogervorst, geboren 12 oktober 1915 te Voorhout, werd ondergebracht bij de burens J. van Stijn. Van de oudste dochter A.P. Hogervorst had niemand iets gezien of gehoord. Zij was in de boerderij en daarbij omgekomen.

Dokter J. Postel was bij de burens Van Stijn bezig met de jongste dochter C.T. Hogervorst te verbinden.

De volgende dag, 3 oktober, namen Duitse militairen van het Luftgaukommando Holland de bewaking van het vliegtuigwrak over en werd er niemand meer op het terrein toegelaten.

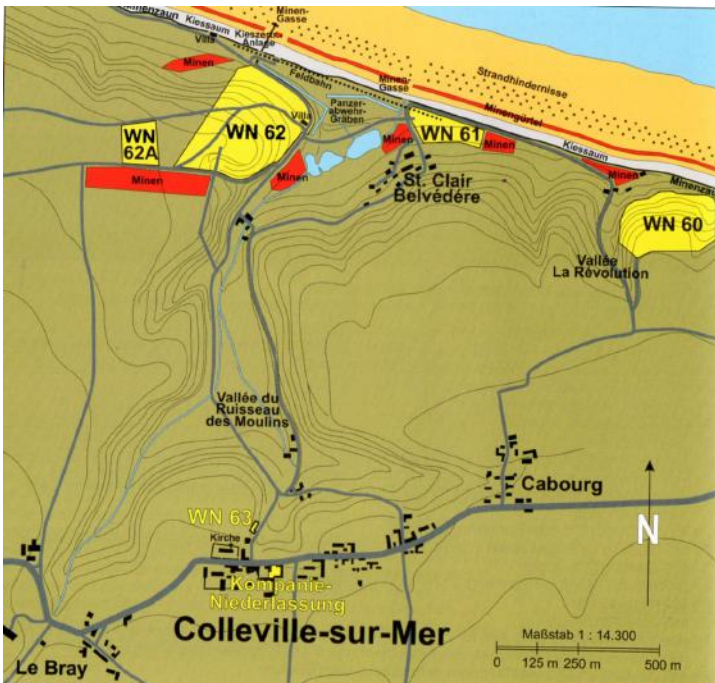
W.C. Hogervorst, de zoon van het echtpaar is op 4 oktober 1942 overleden.

Agent van politie J.J. Elenbaas maakte op 8 oktober 1942 een rapport op en dit werd verzonden aan de Burgemeester van Noordwijkerhout. In dit rapport meldt Elenbaas dat hij op 3 oktober om 16.00 uur met bergingsbedrijf C. den Hollander zich begeeft naar de plaats van het ongeval.

Door een Duitse officier wordt een verkoold lichaam aangewezen. Dit werd ter plekke gekist en vervoerd naar het lijkenhuisje op de Algemene Begraafplaats te Noordwijk. Woensdag 7 oktober om 15.00 uur werden nog eens 3 lichamen aangewezen. Op een van de lichamen werd een vliegkaart gevonden waarop de naam en pasfoto van Sergeant vlieger E. Murphy stond.

Op donderdag 8 oktober 1942 heeft de begrafenis, met militaire eer, plaats gevonden.

Widerstandsnest 62 (Red.)

Vlak naast het Normandy American Cemetery in Colleville-sur-Mer, Frankrijk ligt Stützpunkt Widerstandsnest 62.

Op 6 juni 1944 tegen 3.00 uur zaten in de R 69 (dubbele Ringstand für schwere Granatwerfer) Peter Lützen en Michel Schnichels op hun post. Zij zagen door een kunstmatige nevel plotseling een armada van schepen naderen. Precies om 3.00 uur schoot Peter Lützen met zijn signaal-pistool drie witte en drie rode lichtkogels af, wat betekende "Wij zijn hier". Het signaal werd echter niet beantwoord, dus moest het om vijandige schepen gaan. Een paar minuten later werd het lichtsein nogmaals herhaald.....geen antwoord. "Die da hinten sind wohl von der anderen Feldpostnummer"..... Men probeerde de Kommandeur van de 1e afdeling Major Werner Pluskat te verwittigen, maar ze kregen hem niet te pakken.

Ondertussen was de geallieerde armada tot 20 km. van de kust genaderd, en rond 5.50 uur trok de nevel plotseling op en vergunde zo de soldaten van

WN 62 een blik op de machtigste oorlogsvloot die ooit in de wereldgeschiedenis was voorgekomen. 446 B24 bommenwerpers naderden de kust en precies om 5.55 uur brak de hel los. Bommen vielen in het rond, het scheepsgeschut gaf het ene salvo na het andere af.

Duizenden raketten werden vanaf speciaal geprepareerde pramen (LCR) op de kust af geschoten.

Op dat moment waren Peter Lützen en Michel Schnichels, die een paar minuten voor het bombardement hun R69 verlaten hadden, aan het eind van de hoofdloopgraaf. Zij zagen hoe een granaat van zwaar kaliber c.a. 50 m bij hun vandaan in de loopgraaf detoneerde. De detonatie deed de bodem beven en zoals bij het uitbreken van een vulkaan werden aardkluiten en grote brokken krijtrots in donkere stofwolken omhoog geslingerd, die als een zware regen in het Widerstandsnest neer kletterde. De beide mannen wisten de R69 te bereiken. Om 6.27 uur werd het trommelvuur op de kust gestaakt. Donkere rookwolken hingen over de duinen. De lucht smaakte bitter naar verbrande springstof. Een lichtgele stoflaag, ontstaan door duizenden ingeslagen granaten, was als een dunne doek over 6 km kust neergedwarreld. Overal hoorde je de gewonde soldaten om hospikken roepen. Nog geen schot was er door WN 62 gelost. 17 km voor de kust werden de landingsboten los gelaten en stoomden op naar de kust.

"Jetzt geht's los; sie landen! Vanuit zee werd geen schot meer gelost, alleen het dreunen van de 250 pk dieselmotoren van de landingsboten klonk over de zee. Een LCIL (Landing Craft Infantry, Large) (160 man) stoomde naar de noordwestelijke kant van WN 62, op. Aan beide zijden van het schip vielen de loopplanken naar beneden en de GI's, met uitrusting behangen, sprongen in het koude water dat tot hun borst kwam. Toen de GI's in 2 rijen zich langzaam naar het strand bewogen zei Oberleutnant Bernhard Frerking "Die armen Schweine"..... Hein Severloh wachtte met zijn MG 42 in de MG (open) stelling en laadde zijn moderne MG 42 door. "Pas vuren als de GI's tot kniehoogte in het water lopen" had Frerking tegen hem gezegd.

Severlohs MG blafte er op los. Hij kon zien hoe de verraste

GI's in het water doken. Maaiend met zijn MG trok hij een bloedige baan van strand tot landingsboot. Daarna nam hij de tweede rij Amerikanen onder vuur. Nog geen 40 seconden had zijn eerste vuurstoot geduurd, en niets bewoog meer in zee. Op de landingsboot was paniek uitgebroken. De GI's wilden de loopplanken niet meer af. De officieren brulden door hun megafoons, en daar gingen ze weer. Het zeewater was roze gekleurd, overal dreven de lijken van hun omgekomen kameraden. En weer begon Severloh te vuren. Ook deze GI's kwamen alle om het leven. Op de LCIL was geen levende ziel meer te bespeuren en zo ontstond een

korte pauze waarbij Severloh in de gelegenheid was om verslag aan Frerking te doen. Hij bood hem een sigaret aan en alhoewel Frerking niet rookte nam hij de sigaret met sidderende handen aan. Gelijktijdig voer de LCIL langzaam terug de zee op. Nu waren de LCA's (Landingcraft Assault) en de grotere LCV's (Landingcraft Vehicle and Personnel) aan de beurt. Deze boten waren uitgerust met zware machinegeweren, maar die konden niet gebruikt worden door de zware deining. De eerste golf GI's werd compleet uit het water geblazen. WN 61, dat door slechts 12 man was bezet, had de beschikking over een 8,8 cm kanon. Een LCT

(Landingcraft Tanks) landde op het strand en spuwde twee Sherman tanks uit. Onmiddellijk begonnen deze tanks op WN 61 & 62 te schieten. De bekende oorlogsfotograaf Robert

Capa was hier getuige van. Plots een donderende knal, een gele steekvlam vloog in de lucht en rompen zonder armen en benen vlogen in het rond. De bemanning van één van de Shermans was niet meer. Nog meer granaten huilden door de lucht en sloegen op het strand in. Capa zocht dekking achter de andere Sherman en fotografeerde de hel die Omaha Beach heet. Bij de 2e landingsgolf waren meer dan 60 landingsboten betrokken waarvan zes rechtstreeks WN 62 naderden. Door de sterke stroming dreven vanuit het noordwesten steeds meer landingsboten richting WN 62. Hein Severloh vuurde salvo na salvo richting noorden af. Via de fontein die de kogels in zee veroorzaakten kon hij trefzeker richten. Hans Selbach, die hogerop in een uitkijkpost zat, zag de massaslachting voor zijn ogen plaatsvinden en zei "Die Amerikaner haben da unten ungeheure Verluste gehabt. Ich habe sie, trotzdem sie unsere Feinde waren wirklich bedauert." Toen kwam er weer een landingsgolf. De landende pioniers hadden hun rugzakken vol met explosieven die ze boven hun hoofd hielden om alles

droog te houden. Levende bommen waren het en de één na de ander sneuvelde met een enorme explosie. Enkele van de overlevende pioniers trachtten het vege lijf te redden door voor de smalle versperring en het beboste, steil omhooglopende terrein dekking te zoeken. De verliezen van deze speciale troepen bedroegen 51%, waarvan de meesten in het eerste halfuur sneuvelen. Weer werd WN 62 door het scheepsgeschut onder vuur genomen. Het werd vloed en een LCV naderde WN 62. In WN 61 richtte men de 88er op het schip en vuurde.....voltreffer; de LCV barstte uit elkander en GI's met hun uitrusting vlogen door de lucht om in het brandende water terecht te komen. Allen die nog leefden verbrandden of verdronken.

Enige "zwarte" GI's die het strand hadden bereikt keerden terug om zoveel mogelijk van hun "blanke" kameraden te redden. Een Duitse soldaat die daar ooggetuige van was zei "die Farbigen sind sehr mutige und starke Typen, Kerle wie Bäume". Om 7.10 uur kreeg de 88er in WN 61 een voltreffer en werd totaal vernield. In de voorste MG stelling van WN 62, op ongeveer 10 m. van het kiezelstrand, zat Gefreiter Kwiatkowski met zijn MG 34 en vuurde salvo na salvo in de rijen GI's. Schuin achter hem ratelde Franz Gockel met een verouderd Pools machinegeweer totdat de MG voor de zoveelste keer haperde, daar de patroonbanden door het bombardement vervuild waren waardoor de MG keer op keer zijn werk staakte. Franz Gockel probeerde het ding weer op gang te brengen toen plotseling een granaat het oude Poolse machinegeweer uit zijn handen sloeg zonder dat hijzelf ook maar een schrammetje opliep. In de onderste van de twee 612 Scharnsteinen stond Obergefreite Krieffewirth alleen bij het 7,65 kanon en vuurde granaat na granaat op het westelijke gedeelte van het strand af, waarbij over een afstand van ca. 1 km landingsboot na landingsboot werd vernietigd. Het werd weer eb en de landingsboten bleven GI's uitspuwen. Dekking zoekend tussen de lijken van hun gesneuvelde kameraden probeerden ze het kiezelstrand over te komen. Bij WN 61 schoot de in Rusland geharde Obergefreite Siegfried Kuska met zijn 5 cm Pak. granaat na granaat af en al snel stond het strand vol brandende wrakken van tanks en andere voertuigen. Om 9.20 uur hamerde het US-slagschip Arkansas vanaf een afstand van 17 km met al haar geschut op WN 62 in. Daartussendoor sloegen de raketten in. Geen één Duitse soldaat was bij dit soort beschietingen bij machte om vuur terug te geven. Het zicht was door zwarte rookwolken vermengd met geel stof beperkt tot enkele meters. De soldaten waren alleen bezig om deze hel te overleven. Een ander probleem was een tekort aan munitie. Na 25 minuten werd het weer stil. De GI's gelukte het nu hier en daar verder door de murw gebeukte lijnes door te dringen. In WN 62 waren verschillende soldaten gewond en gedood. Hein Severloh zag vanuit zijn positie dat twee mannen trachtten een vastgelopen MG weer aan de gang te krijgen. Vertwijfeld sloeg één van hen op het wapen. Na enige tijd waren beide mannen verdwenen. In de sector Fox Green tussen WN 61 en WN 62 voer een LCVP met

aan boord de bekende Amerikaanse schrijver Ernest Hemingway, die als oorlogsverslaggever voor het US tijdschrift Colliers werkte. Toen het landingsvaartuig WN 62 naderde begon Theo Kowalski, die zijn MG uit de standaard voor luchtverdediging had gedemonteerd, als een bezetene op de LCVP te schieten. Na een poosje kwam de LCVP binnen het bereik van de MG van Hein

Severloh die onmiddellijk ook zijn MG liet spreken.

Hemingway's LCVP draaide naar het westen weg om ergens anders een veiligere landingsplek te zoeken. Ondertussen namen enkele Shermans de beide R 612 bunkers onder vuur. De GI's waren ondertussen bij WN 61 de steile oever opgeklommen en naderden de bunker waar de vernietigde 88er in stond. Drie mannen hielden zich in die bunker schuil. Plotseling stonden er enkele GI's voor de opening en één gooide een handgranaat naar binnen die in een nis rolde en zonder schade aan te richten ontplofte. Direct na de detonatie sprongen drie GI's naar binnen. Ze waren verbaasd dat er niemand gewond was. En al snel stonden vriend en vijand Lucky-Strike sigaretten te roken. Direct na het duizendste schot uit de MG 42 van Severloh wisselde hij van loop. In de haast vergat hij zijn brandwerende handschoenen aan te trekken en verbrandde beide handen. Door de opkomende vloed was de afstand naar het strand nog slechts zo'n 400 meter, waardoor elk schot raak was. Nog steeds vuurden de bemanningen van beide R 612 bunkers met hun Feldkanone Modell 1917 Kaliber 7,65 cm. Weer namen de slagschepen de bunkers onder vuur, waarbij de onderste bunker een voltreffer kreeg. De explosie vernietigde het kanon. Om 11.00 uur voeren twee kleine LCA's richting WN 62 en liepen daarbij in rondrijvende mijnen, die door de bombardementen los geslagen waren. De twee LCA's vlogen in de lucht; overlevenden waren er niet. De GI's, het merendeel gewond, die al uren tegen de steile oever, waar ze nog een beetje dekking hadden, door de vloed half in het water hadden gelegen omringd door lijken, lichaamsdelen en wrakstukken, konden nog steeds niet

In die tijd had Hein Severloh ook bijna al zijn MG munitie verschoten en bediende zich nu van een K98 karabijn. Deze was op een moment zo heet geworden dat hij vastliep. Een onbekende Feldweibel die bij hem in de stelling was gekomen haalde een andere K98 uit de Fernmeldebunker, zodat Severloh weer de GI's op het kiezelstrand kon beschieten. Vele roergangers op de landingsboten zagen wat er gebeurde voor WN 62 en keerden hun steven om ergens anders hun last aan het strand te brengen, en werden daardoor het slachtoffer van de Duitse artillerie. Daar Hein Severloh in de middag zijn voorraad van 4.500 schot munitie met MG en karabijn had verschoten haalde hij,

The map shows a complex network of roads and trails connecting various points of interest. Key locations include:

- St. Laurent**: Located at the top left, with an elevation of 2,200 m.
- WN 61**: Located near the center-right, with an elevation of 320 m.
- WN 63**: Located near the bottom right, with an elevation of 1,340 m.
- Colleville**: Located near the bottom right, with an elevation of 1,400 m.

The map also features contour lines indicating elevation changes, a compass rose pointing towards the top, and a scale bar ranging from 0 to 332 meters. Numerous numbered points (1-30) are scattered across the terrain, likely representing specific military or historical sites.

Rond 12.00 uur, 9 uur na het begin van de landingen, had Hein Severloh 12.500 schoten afgegeven. Waarbij volgens zijn zeggen hij meer dan 2.000 man heeft neergeschoten. In die tijd sloegen er meerdere granaaten in op de uitkijkbunker. Beton en staalsplinters vlogen in het rond.

Severloh begaf zich naar de bunker om zich te vergewissen of de twee inzittenden nog leefden. Leutnant Grass was gewond geraakt aan zijn knie en door Oberleutnant Frerking gesteund kropen ze uit de bunker. Frerking zei tegen Hein Severloh: "We geven onze posten op, het heeft geen zin meer". Hein Severloh liep naar de "Feldmeldebunker", en nu pas viel het hem op hoe erg het totale gebied, door urenlange beschietingen, omgewoeld en vol met kraters erbij lag. Vanaf de westelijke kant naderden de Amerikanen en drongen voorzichtig WN 62 binnen.

In de nauwe nagenoeg vernietigde loopgraaf tussen de uitkijkbunker en de radiobunker zaten de enige overgebleven manschappen, Oberleutnant Frerking, de jonge Leutnant Grass, Unteroffizier Beermann, de Gefreiten Severloh, Warnecke en Schultz, de beide Funker en een Soldat Flossman. De negen mannen wisten dat het WN verloren was en de Amerikanen gevaarlijk dichterbij kwamen.

Oberleutnant Frerking beval Flossman, de oudste van het stel, om als eerste op te springen en naar achteren te gaan. Daarna moesten de andere soldaten zijn voorbeeld volgen. Frerking met achter zich Severloh met zijn MG 42 en dan de rest. Anton Flossman sprong uit de loopgraaf en liep gebukt in oostelijke richting. Hij zocht dekking achter de heuvel van de afgegraven grond. Direct vloog een hagel van projectielen

tegen de heuvel aan. De achtergebleven mannen zagen dit gebeuren en begrepen dat ze snel moesten handelen om dit gevaar te overleven. In gebukte houding kropen Frerking en Severloh door de loopgraaf zo ver mogelijk naar achteren. Severloh's gezicht was met bloed besmeurd, zijn ogen waren opgezwollen en hij zag bijna niets meer. Beide mannen kenden elkander al zo'n half jaar en Oberleutnant Frerking was voor Gefreite Severloh (20 jaar oud) meer dan zijn meerdere. Hun samen zijn had een kameraadschappelijke band geschapen. Eindelijk verder naar achteren in een ogenblik rust veegde Frerking het gezicht van Severloh zo goed mogelijk schoon daarna gaf Frerking Severloh een hand en drukte die kameraadschappelijk en zei: "jij springt als eerste, het ga je goed." Toen hij om 15.30 uur uit de loopgraaf sprong liep Hein Severloh niet in dezelfde richting als

zijn voorganger maar liep rechtuit naar boven om in de eerstvolgende granaatrechter dekking te zoeken. Nog altijd sleepte hij zijn zware MG 42 met zich mee. Zo sprong hij van bomtrechter naar bomtrechter onderhand de kogels om zijn oren floten. Rond de 200 meter achter het plateau van het verdedigingswerk bleef Hein Severloh in een trechter op de weg tussen WN 62 en St. Laurent liggen. Na enige minuten verscheen Kurt Warnecke. Hij vertelde dat alle anderen gesneuveld waren. Oberleutnant Frerking was ook gevallen. Door de doorgaande wegen zoveel mogelijk te vermijden probeerden Severloh en Warnecke richting Colleville te gaan. Plots ratelde een MG. Warnecke schreeuwde, deed nog een paar stappen en viel op de grond. Ook Hein Severloh werd geraakt. Liggend op de grond trokken ze hun broeken naar beneden om te zien waar ze gewond waren. Warnecke was met twee kogels door zijn billen geschoten en Hein Severloh was tweemaal in zijn heup geraakt. In alle frustratie gooide Hein Severloh zijn MG 42 in de braamstruiken naast de weg. Elkander ondersteunend strompelden ze weer verder. In de beschutting van een bosrand kwamen ze tien soldaten tegen waarbij ook een hospik was. Onmiddellijk werden de nog hevig bloedende wonden van Kurt Warnecke verzorgd en kwamen ze erachter dat de kogels door de billen van Warnecke waren gegaan en zo Hein Severloh hadden geraakt, waarbij de projectielen zijn brieftas, soldatenpas en enige brieven eerst hadden doorboord, waardoor de kogels hun vaart hadden verloren en Hein minder schade had opgelopen. Hij liet Warnecke achter en ging alleen voort om de Kompagniegefechtsstand te bereiken. Tegen 16.30 uur bereikte Hein Severloh de Gefechtsstand. Hier waren nog 25 man aanwezig waaronder Major Lohmann die ondanks alle spanningen geduldig naar het verslag van Severloh luisterde die hem mededeelde, dat samen met Warnecke hij de enige overlevende van WN 62 was. Major Lohmann zag het hoopje ellende voor zich, bloedend uit verschillende wonden en beval hem op een brits te gaan liggen. Een hospik werd er bijgehaald, verzorgde zijn wonden en gaf hem een spuitje gaf waarna hij in een diepe slaap viel.

Vele geallieerde soldaten sneuvelden ver van huis en haard voor onze bevrijding

Samenvatting vertaald uit het Duits en bewerkt door A. Haasnoot; Stützpunkt WN 62 van Helmut K. von Keusgen.

Vrijwilligersuitje, 30 maart 2019 (Gerty Haasnoot)

Na een lange winter wachten was er op 30 maart dan toch het jaarlijkse vrijwilligersuitje. Deze keer stond het Oorlogsmuseum in Overloon op het programma.

Vanaf kwart voor 9 werd er verzameld op het parkeerterrein van Koninklijke Beuk en het vertrek stond gepland om precies 9 uur. Bijna iedereen was mooi op tijd. Helaas moest onze voorzitter verstek laten gaan voor het dagprogramma.

Het was zo'n twee uur rijden en om 11 uur arriveerden we bij het museum, waar in het restaurant gereserveerde tafels voor ons klaarstonden met kannen koffie en heet water voor thee. Op een tafel aan de zijkant stonden borden met 5 verschillende soorten Limburgse vlaai naar ons te lonken.

Toen we ons tegoed gedaan hadden aan thee, koffie en vlaai werden we door 2 vrijwilligers van het museum begeleid naar de filmzaal, waar we een korte introductie kregen over de historie en collectie van het museum.

Het museum is al in 1946 opgericht, op het terrein waar van 30 september tot bijna eind oktober 1944 de slag bij Overloon woedde, die bekend staat als de zwaarste tankslag die ooit op Nederlands grondgebied heeft plaatsgevonden. In het museum staan nog diverse voertuigen uit die strijd.

Na deze inleiding gingen we in twee groepen, elk met een gids, het museum in. Sinds oktober 2016 is er een nieuwe vaste tentoonstelling, genaamd "Nederland in de Tweede Wereldoorlog" waarin alle belangrijke hoofdthema's van de oorlog in Nederland aan bod komen aan de hand van acht bijzondere persoonlijke verhalen.

In de grote hal van het museum staan altijd tenminste 150 voer-, vaar- en vliegtuigen opgesteld. Het merendeel daarvan is gebruikt geweest in de Tweede Wereldoorlog. Dit materieel werd vanaf 1945 bij elkaar gebracht, allereerst met voertuigen en kanonnen die achterbleven op het slagveld van Overloon. Daarna groeide de collectie voortdurend.

Onze groep had een zeer gedreven gids, die veel bijzondere verhalen kon vertellen. Daardoor liep onze rondleiding behoorlijk uit en kwamen we pas terug in het restaurant voor de lunch, toen de andere groep al lang en breed zat te eten. Het lunchbuffet was goed voorzien met verschillende soorten brood, drankjes en fruit. Ook kwam men nog langs met heerlijke kroketten.

De middag kon naar keuze doorgebracht worden in het museum, om de uitgebreide collectie nog eens goed te bekijken, of buiten op het terras om van de zon te genieten met een lekker drankje erbij.

Om half 5 gingen we terug naar de bus om na een vlotte terugrit om half 7 weer op het Beuk-terrein te arriveren. De meesten van ons gingen daarna op eigen gelegenheid naar het restaurant “De Heeren van Noortwyck”, bijna ons stamlokaal, voor een heerlijk diner ter afsluiting van deze leerzame en gezellige dag. Nu was ook de voorzitter weer aanwezig. Hij had dan ook een belangrijke taak: de benoeming van twee “Ereleden” en drie “Leden van Verdienste”, zoals al beschreven in “Bunkerpost” nr. 1 van dit jaar.

Het was een zeer geslaagde dag.

Colofon:

Stichting Atlantikwall
Museum Noordwijk

Postadres:

Wilhelminastraat 43
2201 KB Noordwijk
info@atlantikwall.nl

Bankgegevens:

Giro NL23INGB0009185700
Bank NL03RABO0146683110
t.n.v. St. Atlantikwall Museum te
Noordwijk

Bestuur:

Voorzitter: Victor Salman
Vice voorzitter: Jan Heus
Secretaris: Johan Gieske
Penningmeester: Rogier Dekker
Lid: Jeroen v.d. Zalm

Redactie Nieuwsbrief:

Anton Haasnoot

Redactieadres:

redactie@Atlantikwall.nl

Medewerkers:

Gerty Haasnoot
Jan Heus
Dirk Zweers

Kop logo Bunkerpost:

Peter Wijnberger

Officieel logo:

Marjolijn van der Jagt

Overname van teksten of afbeelden uit deze nieuwsbrief is uitsluitend toegestaan na verkregen schriftelijke toestemming van de redactie en de desbetreffende auteur.

Interview (Dirk Zweers)

Naam, geboortejaar, achtergrond, beroep?

Gerty Haasnoot, 1959, export-secretaresse bij Akzo-Nobel. Als Noordwijk-Bins meisje had ik eigenlijk nooit iets met bunkers. Pas in 1999, op het Kanaaleiland Guernsey, zag ik voor het eerst een ingerichte bunker zoals wij die nu kennen. Dit was voor mij toen een eye-opener. Sindsdien is mijn interesse gewekt.

Hoe ben je betrokken geraakt bij de Stichting Atlantikwall Museum Noordwijk?

Mijn man Anton kwam hier in de straat ene Jan Heus tegen, die vroeg of wij iets voor het Atlantikwall Museum konden betekenen. Sinds 2006 zijn Anton en ik regelmatig in het museum te vinden, eerst nog in de Boswegbunker, later op de huidige locatie.

Wat voor soort werkzaamheden doe je het liefst voor de Stichting?

Wat ik het vaakst doe, en niet per sé het liefst is kassa draaien. Dat is vaak hard werken. Soms heb ik ook de rol van suppoost, wat ik leuk vind door de contacten met onze gasten. Daarnaast help ik Anton de Bunkerpost te redigeren en verleen ik diverse hand- en spandiensten voor Anton en dus ook voor het museum.

Wat geeft je bij deze werkzaamheden het gevoel goed bezig te zijn?

Bijvoorbeeld dat je als suppoost actief kunt bijdragen aan kennis en inzicht van de gasten en ook merkt dat men dit waardeert.

Hoe zie je de toekomst van de Stichting Atlantikwall Museum Noordwijk?

Als ooit de noordkant open gaat voor reguliere bezoekers en men vrij kan rondlopen, wordt e.e.a. nog aantrekkelijker. Voldoende vrijwilligers blijven echter noodzakelijk om 'het verhaal' te kunnen blijven vertellen. Iedere vrijwilliger blijkt dit verhaal op zijn of haar eigen manier te vertellen, mede hierdoor blijft een bezoek ook interessant voor gasten die voor een 2^e of 3^e keer komen.

Kun je beknopt een anekdote over onze bunker vertellen?

'De Nationale Bunkerdag vindt meestal in onze vakantie plaats. Echter twee jaar geleden kwamen we de vrijdag vóór bunkerdag terug, en konden die zaterdag meteen aan de bak.

Ik stond die dag in de zuidgang, toen een wat oudere Noordwijkse meneer mij vroeg of hij zijn naam die hij ooit ergens op de muur achterliet, op mocht gaan zoeken. Later kwam die meneer mij, als een kind zo blij, vertellen dat hij zijn naam had gevonden en hij liet mij trots de foto van zijn naam op zijn mobiele telefoon zien.

